

Všeobecná ustanovení o liturgickém roce a o kalendáři

I. kapitola

Liturgický rok

1. Kristovo dílo spásy připomíná a slaví svatá církev ve stanovených dnech v průběhu roku. Každý týden v neděli, v den označovaný jako den Páně, koná památku vzkříšení Páně. K oslavě Kristova zmrtvýchvstání se shromažďuje zvláště jednou v roce, při veliké slavnosti Velikonoc, kdy slaví zároveň také jeho požehnané utrpení. V ročním okruhu rozvíjí pak celé Kristovo mysterium a připomíná výroční dny svatých.

V různých dobách liturgického roku církev prohlubuje podle tradičního řádu výchovu věřících zbožnými cvičeními ducha i těla, výukou, modlitbou a skutky pokání a milosrdenství.¹

2. Následující zásady se mohou a mají uplatňovat jak v římském obřadu, tak i ve všech jiných obřadech. Praktická ustanovení je však třeba chápat tak, že se vztahují jenom na obřad římský, ledaže by šlo o ta ustanovení, která se svou povahou týkají také ostatních obřadů.²

I. LITURGICKÉ DNY

O liturgickém dnu všeobecně

3. Boží lid posvěcuje každý den slavením liturgie, především eucharistickou obětí a denní modlitbou církve.

Liturgický den trvá od půlnoci do půlnoci. Slavení neděle a slavností však začíná už večer předcházejícího dne.

Neděle

4. První den v každém týdnu se nazývá den Páně nebo neděle. Podle apoštolské tradice, která začíná od samotného dne zmrtvýchvstání Páně, slaví církev toho dne velikonoční tajemství. Proto je třeba považovat neděli za prvotní sváteční den.³

5. Pro svůj mimořádný význam ustupuje neděle jedině slavnostem a svátkům Páně. Neděle adventní, postní a velikonoční mají ovšem přednost i před svátky Páně a před kteroukoli slavností. Slavnosti, které by připadly na některou z těchto nedělí, se překládají na následující pondělí, pokud se ovšem nejedná o Květnou neděli nebo neděli Zmrtvýchvstání Páně.

6. Neděle nepřipouští trvalé obsazení nějakým svátkem nebo slavností. Jsou však následující výjimky:

¹ Srov. II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 102–105.

² Srov. tamtéž, č. 3.

³ Srov. tamtéž, č. 106.

- a) v neděli v oktávu Narození Páně je svátek Svaté rodiny;
- b) v neděli po 6. lednu je svátek Křtu Páně;
- c) v neděli po Seslání Ducha Svatého je slavnost Nejsvětější Trojice;
- d) v poslední neděli liturgického mezidobí je slavnost Ježíše Krista Krále.

7. Kde se konají slavnosti Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně a Těla a krve Páně v neděli, nejsou-li předepsány jako zasvěcené svátky, slaví se:

- a) Zjevení Páně v neděli připadající od 2. do 8. ledna;
- b) Nanebevstoupení Páně v 7. neděli velikonoční;
- c) Těla a krve Páně v neděli po slavnosti Nejsvětější Trojice.

Slavnosti, svátky a památky

8. Při slavení ročního okruhu Kristových tajemství uctívá církev se zvláštní láskou také blahoslavenou Bohorodičku Marii a předkládá zbožné úctě věřících památky mučedníků i ostatních světců.⁴

9. Oslava světců, jejichž všeobecný význam je zřejmý, se koná v celé církvi závazně. Ostatní buď jsou zapsáni v kalendáři a slavení jejich památek je nezávazné, anebo je úcta k nim ponechána té které místní církvi, národu nebo řeholní rodině.⁵

10. Podle důležitosti, jaká se liturgické oslavě přikládá, se rozlišují: slavnost, svátek, památka.

11. Slavnosti se počítají mezi nejvýznamnější liturgické dny a začínají I. nešporami předcházejícího dne. Některé slavnosti mají také vlastní mešní texty pro slavení vigilie; těchto textů se použije předcházejícího dne, slaví-li se mše ve večerních hodinách.

12. Největší slavnosti – Zmrtvýchvstání a Narození Páně – se slaví celých osm po sobě následujících dnů. Oba tyto oktávy se řídí vlastními pravidly.

13. Svátky se slaví v rozmezí přirozeného dne. Proto nemají I. nešpory, ledaže by se jednalo o svátky Páně připadající na některou neděli v mezidobí nebo v době vánoční a zaujímající v tom případě místo neděle.

14. Památky jsou závazné nebo nezávazné. Jejich slavení se prolíná se slavením konkrétního všedního dne podle pravidel vyložených ve Všeobecných pokynech k římskému misálu a k denní modlitbě církve.

Závazné památky, které připadnou na všední dny v době postní, mohou být slaveny pouze nezávazně.

Je-li v kalendáři uvedeno na jeden den několik nezávazných památek, může se slavit jen jedna z nich; ostatní se vynechávají.

15. Nepřípadne-li na sobotu v liturgickém mezidobí závazná památka, může se slavit nezávazná památka Panny Marie.

⁴ Srov. tamtéž, č. 103–104.

⁵ Srov. tamtéž, č. 111.

Všední dny liturgických dob (ferie)

16. Jednotlivé dny v týdnu, následující po neděli, se nazývají všední dny (ferie). Způsob jejich slavení se liší podle jejich důležitosti:

- a) Popeleční středa a všední dny Svatého týdne od pondělí do čtvrtka včetně mají přednost před každým jiným slavením;
- b) adventní všední dny od 17. do 24. prosince včetně a všechny všední dny v době postní mají přednost před závaznými památkami;
- c) ostatní všední dny slavnostem a svátkům ustupují, ale s památkami se prolínají.

II. ROČNÍ OKRUH

17. V ročním okruhu si církve vždy znovu s úctou připomíná celé Kristovo mysterium od jeho vtělení až do seslání Ducha Svatého a očekávání příchodu Páně.⁶

Velikonoční triduum

18. Protože dílo vykoupení lidstva a dokonalé oslavy Boha naplnil Kristus především skrze své velikonoční tajemství – svou smrtí naši smrt přemohl a zmrtvýchvstáním obnovil život, vyniká posvátné velikonoční triduum umučení a zmrtvýchvstání Páně jako vrchol celého liturgického roku.⁷ Významné postavení, jaké má neděle v týdnu, má i velikonoční slavnost v liturgickém roce.⁸

19. Velikonoční triduum umučení a zmrtvýchvstání Páně začíná večerní mší na památku Večeře Páně, vrcholí velikonoční vigilií a končí nešporami neděle Zmrtvýchvstání Páně.

20. Na Velký pátek⁹ a podle vhodnosti také na Bílou sobotu až do velikonoční vigilie¹⁰ ať se všude zachovává posvátný velikonoční půst.

21. Velikonoční vigilie, svatá noc zmrtvýchvstání Páně, je označována jako »matka všech posvátných vigilií«.¹¹ Církve při ní v bdění očekává Kristovo zmrtvýchvstání a ve svátostech ho slaví. Všechny obřady této posvátné vigilie je proto třeba konat v noci. Ať začínají, až když začala noc, a skončí před nedělním svítáním.

Doba velikonoční

22. Padesát dní od neděle Zmrtvýchvstání Páně do neděle Seslání Ducha Svatého se slaví s radostným jásetem jako jeden sváteční den, ba dokonce jako »veliký den Páně«.¹²

⁶ Srov. II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 102.

⁷ Srov. tamtéž, č. 5.

⁸ Srov. tamtéž, č. 106.

⁹ Srov. Pavel VI., apoštolská konstituce *Paenitemini*, 17. II. 1966, II. § 3: AAS 58 (1966), s. 184.

¹⁰ Srov. II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 110.

¹¹ Sv. Augustin, *Sermo* 219: PL 38,1088.

¹² Sv. Atanáš, *Epist. fest.* 1: PG 26,1366.

Jsou to dny, v nichž především se zpívá *Aleluja*.

23. Neděle této doby jsou označovány jako neděle velikonoční. Po neděli Zmrtvýchvstání Páně následují: 2., 3., 4., 5., 6., 7. neděle velikonoční. Doba těchto posvátných padesáti dnů končí nedělí Seslání Ducha Svatého.

24. Prvních osm dnů velikonoční doby tvoří velikonoční oktáv a slaví se jako slavnosti Páně.

25. Čtyřicátý den po Zmrtvýchvstání Páně se slaví Nanebevstoupení Páně; tam, kde tato slavnost není předepsána jako zasvěcený svátek, může se přesunout na 7. neděli velikonoční (srov. č. 7).

26. Všední dny po Nanebevstoupení Páně, až do soboty před Sesláním Ducha Svatého včetně, připravují na příchod Utěšitele, Ducha Svatého.

Doba postní

27. Postní doba se zaměřuje na přípravu slavení Velikonoc. Liturgie doby postní totiž připravuje na slavení velikonočního tajemství jak katechumeny, tak věřící; katechumeni jsou postupně uváděni do křesťanského života, věřící si znovu připomínají křest a konají pokání.¹³

28. Doba postní trvá od Popeleční střezy až do začátku mše na památku Večeře Páně na Zelený čtvrtek.

Od začátku postní doby až do velikonoční vigilie se neříká *Aleluja*.

29. Středa, kterou začíná postní doba, je všude dnem postu;¹⁴ v ten den jsou věřící označováni popelem.

30. Neděle této doby se nazývají: 1., 2., 3., 4., 5. neděle postní. Šestou nedělí začíná Svatý týden, říká se jí »Květná (pašijová) neděle«.

31. Svatý týden má znovu s úctou připomenout Kristovo utrpení od jeho mesiánského vjezdu do Jeruzaléma.

Ve čtvrtek Svatého týdne ráno slaví biskup mši spolu se svými kněžími a žehná příní oleje a světí křížmo.

Doba vánoční

32. Vedle každoroční oslavy velikonočního tajemství nepřipomíná církev s úctou nic starobylejšího než památku narození Páně a prvních událostí zjevujících jeho božství; to se koná v době vánoční.

33. Doba vánoční trvá od I. nešpor Narození Páně do neděle po Zjevení Páně, tj. po 6. lednu, včetně.

34. Mešních textů z vigilie Narození Páně se užívá večer 24. prosince buď před I. nešporami, anebo po nich.

¹³ Srov. II. vatikánský sněm, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 109.

¹⁴ Srov. Pavel VI., apoštolská konstituce *Paenitemini*, 17. II. 1966, II. § 3: AAS 58 (1966), s. 184.

V den Narození Páně se může mše podle dávné římské tradice slavit třikrát, a to v noci, za svítání a ve dne.

35. Narození Páně má takto uspořádaný oktáv:

a) v neděli v oktávu Narození Páně anebo, není-li v oktávu neděle, 30. prosince je svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa;

b) 26. prosince je svátek svatého Štěpána, prvomučedníka;

c) 27. prosince je svátek svatého Jana, apoštola a evangelisty;

d) 28. prosince je svátek svatých Mlád'átek;

e) 29., 30. a 31. prosince jsou dny v oktávu;

f) 1. ledna, v den oktávu Narození Páně, je slavnost Matky Boží, Panny Marie a zároveň se připomíná, že Kristus dostal jméno Ježíš.

36. Neděle připadající od 2. do 5. ledna je 2. neděle po Narození Páně.

37. Zjevení Páně se slaví 6. ledna; tam, kde tato slavnost není předepsána jako zasvěcený svátek, může se přesunout na neděli od 2. do 8. ledna (srov. č. 7).

38. V neděli po 6. lednu je svátek Křtu Páně.

Doba adventní

39. Adventní doba má dvojí charakter: je to doba přípravy na oslavu Narození Páně, kdy si s úctou připomínáme první příchod Syna Božího k lidem; a zároveň je to doba, v níž vedeni touto vzpomínkou směřujeme v myšlenkách k očekávání druhého Kristova příchodu na konci věků. Z těchto dvou důvodů je doba adventní dobou oddaného a radostného očekávání.

40. Doba adventní začíná I. nešporami neděle, která připadne na 30. listopad anebo je tomuto datu nejbližší, a končí před I. nešporami Narození Páně.

41. Neděle této doby se nazývají: 1., 2., 3., 4. neděle adventní.

42. Všední dny od 17. do 24. prosince včetně jsou mnohem příměji zaměřeny na přípravu Narození Páně.

Liturgické mezidobí

43. Mimo liturgické doby, které mají svůj vlastní charakter, zbývá v ročním okruhu ještě 33 nebo 34 týdnů, kdy se s úctou připomíná ne některý zvláštní aspekt Kristova tajemství, ale spíše samo tajemství Kristovo v celé své plnosti. Zvláště to platí o nedělích. Toto období se nazývá liturgické mezidobí.

44. Liturgické mezidobí začíná v pondělí po neděli následující po 6. lednu a trvá až do úterý před dobou postní včetně. Znovu začíná v pondělí po neděli Soslání Ducha Svatého a končí před I. nešporami 1. neděle adventní.

Podle tohoto uspořádání se užívá liturgických textů uvedených pro neděle i všední dny tohoto období v misálu i v denní modlitbě církve.

Prosebné a kvatembrové dny

45. V prosebných a kvatembrových dnech bývá zvykem, že církve prosí Pána za různé potřeby lidí, především za úrodu a za požehnání pro lidskou práci, a veřejně mu vzdává díky.

46. Kvůli přizpůsobení prosebných a kvatembrových dnů různým místním podmínkám a potřebám věřících je třeba, aby dobu a způsob jejich slavení stanovily biskupské konference.

Příslušná autorita ať tedy stanoví, s přihlédnutím k místním potřebám, rozsah i způsob jejich slavení; zda mají být jednodenní nebo vícedenní a zda se mají v témže roce opakovat.

47. Pro jednotlivé dny a tyto bohoslužby ať se ze mší za různé potřeby vybere ta, která nejvíc odpovídá účelu proseb.

II. kapitola

Kalendář

I. O KALENDÁŘI A CO V NĚM MÁ BÝT ZAPSÁNO

48. Slavení liturgického roku je uspořádáno podle kalendáře; ten je všeobecný nebo partikulární: podle toho, zda je určen k používání pro celý římský obřad anebo jen pro některou místní církev nebo řeholní rodinu.

49. Ve všeobecném kalendáři je zapsán úplný cyklus slavení: jak oslavy tajemství spásy v Mešních textech pro liturgické doby, tak i oslavy těch světců, jejichž všeobecný význam je zřejmý, a proto je slaví všichni závazně; rovněž i oslavy ostatních světců, kteří názorně ukazují univerzalitu a kontinuitu svatosti v Božím lidu.

Partikulární kalendáře uvádějí oslavy, které jsou jim více vlastní, a organicky je zapojují do všeobecného cyklu.¹⁵ Jednotlivé církve a řeholní rodiny totiž mají ve zvláštní úctě chovat ty světce, kteří jsou jim z nějakého zvláštního důvodu vlastní.

Partikulární kalendáře, uspořádané příslušnou autoritou, se mají předložit Apoštolskému stolci k potvrzení.

50. Při sestavování partikulárních kalendářů je třeba vzít v úvahu toto:

a) Cyklus liturgických dob, slavností a svátků, kterými se v liturgickém roce rozvíjí a uctívá tajemství vykoupení, ať zůstane vždy neporušený a náležitě vyniká nad oslavy partikulární.

¹⁵ Srov. S. Congr. pro Cultu Divino, instr. *Calendaria particularia*, 24. VI. 1970: AAS 62 (1970), s. 651–663.

b) Vlastní oslavy ať jsou organicky zapojeny do oslav všeobecných, s přihlédnutím k pořadí a přednosti, jak je pro ně určeno v tabulce liturgických dnů. Partikulární kalendáře nemají být přetížené. Aby partikulární kalendáře nebyly přeplněné, mají se jednotliví světcí slavit jen jednou v liturgickém roce. Žádají-li to pastorační důvody, může být ponechána také druhá oslava (přenesení nebo nalezení ostatků) svatých patronů nebo zakladatelů církví a řeholních rodin, ta ale jen jako nezávazná památka.

c) Oslavy konané na základě zvláštního dovolení nesmějí být opakováním jiných, které už jsou v cyklu tajemství spásy, a nesmí jich být příliš mnoho.

51. I když je vhodné, aby každá diecéze měla svůj kalendář a vlastní texty pro denní modlitbu církve a mše, nic nepřekáží tomu, aby měly celé provincie, kraje nebo národy anebo i větší oblasti společný kalendář a liturgické texty, připravené ve vzájemné spolupráci těmi, jimž to přísluší.

Tato zásada platí stejně o řeholních kalendářích pro několik provincií na jednom státním území.

52. Partikulární kalendář vznikne tak, že se do všeobecného kalendáře vsunou vlastní slavnosti, svátky a památky:

a) do kalendáře diecézního, kromě patronů a výročí posvěcení katedrály, svatí a blahoslavení, kteří mají k diecézi vztah (např. původ, delší pobyt, úmrtí).

b) do kalendáře řeholního, kromě titulárního světce, zakladatele a patrona, svatí a blahoslavení, kteří patřili k této řeholní rodině anebo k ní měli zvláštní vztah.

c) do kalendáře jednotlivých kostelů, kromě toho, co je v kalendáři diecézním nebo řeholním, to, co se týká vlastního kostela, jak je uvedeno v tabulce liturgických dnů, a svatí i blahoslavení, jejichž tělo se v tom kostele uchovává. Členové řeholních rodin slaví spolu s místní církevní obcí výročí posvěcení katedrály a hlavní patrony místa i větších oblastí, kde žijí.

53. Pokud je některá diecéze nebo řeholní rodina ozdobena větším počtem svatých a blahoslavených, je třeba dát pozor, aby kalendář celé diecéze nebo celé řeholní společnosti nebyl přetížený. Proto:

a) předně se může konat oslava všech svatých a blahoslavených této diecéze nebo řeholní rodiny společně anebo podle jednotlivých stavů;

b) jednotlivě se do kalendáře zapíše pouze ti svatí a blahoslavení, jejichž všeobecný význam pro celou diecézi nebo řeholní rodinu je zřejmý;

c) ostatní svatí a blahoslavení se oslavují jen na těch místech, s nimiž jsou těsněji spjati, anebo tam, kde se uchovává jejich tělo.

54. Vlastní liturgické oslavy jsou v kalendáři zapsány jako závazné nebo nezávazné památky. Jako svátky nebo slavnosti se slaví jen v těch případech, kdy je to pro ně výslovně stanoveno v tabulce liturgických dnů, anebo jsou-li pro to zvlášť mimořádné historické nebo pastorační důvody. Nic ovšem nebrání tomu, aby se na určitých místech konala oslava v některých případech slavnostnějším způsobem než v celé diecézi nebo řeholní společnosti.

55. Oslavy zapsané ve vlastním kalendáři zavazují všechny, kdo jsou povinni řídit se tímto kalendářem. Vyškrtnout je z kalendáře anebo změnit stupeň jejich slavení lze jen se souhlasem Apoštolského stolce.

II. URČOVÁNÍ VLASTNÍHO DNE OSLAVY

56. Je zvykem, že církve oslavuje světce v den jejich »narozenin pro nebe« (úmrtní den). Je vhodné dodržovat to i při jejich zařazování do partikulárního kalendáře.

Avšak i když vlastní oslavy mají pro jednotlivé místní církve nebo řeholní rodiny zvláštní význam, přece je velmi žádoucí, aby se, pokud je to možné, zachovala jednota při slavení slavností, svátků a závazných památek zapsaných ve všeobecném kalendáři.

Při zařazování vlastních oslav do partikulárního kalendáře ať se proto postupuje takto:

a) Co je zapsáno ve všeobecném kalendáři, má být ve vlastním kalendáři zapsáno na týž den. Je-li třeba, může se změnit stupeň slavení.

Totéž je třeba zachovat při zapisování slavností vlastních jen jednotlivému kostelu ve vztahu ke kalendáři diecéznímu nebo řeholnímu.

b) Oslavy světců, které nejsou ve všeobecném kalendáři, mají být zapsány na den jejich »narozenin pro nebe«. Pokud není znám, má se vybrat jiný den, který má k tomu kterému světci vztah z jiného důvodu (např. den jeho svěcení, nalezení jeho ostatků nebo jejich přenesení), jinak se pro něj určí den, který je v partikulárním kalendáři volný.

c) Pokud den »narozenin pro nebe« nebo den, který je světci vlastní, je už ve všeobecném nebo partikulárním kalendáři obsazený jinou závaznou oslavou, třeba i nižšího stupně, zapíše se na nejbližší volný den.

d) Jedná-li se však o oslavy, které z pastoračních důvodů nelze přenést na jiný den, přeloží se ta oslava, která vepsání nové stála v cestě.

e) Ostatní oslavy, konané na základě zvláštního dovolení, se zapíší na den z pastoračního hlediska nejvhodnější.

f) Aby však okruh liturgického roku zářil v plném světle a aby oslava světců nebyla trvale znemožňována, ať partikulární oslavy nejsou zařazovány na dny, na které většinou připadne doba postní a velikonoční oktáv, ani na 17.-31. prosinec; ledaže by se jednalo o nezávazné památky nebo o svátky uvedené v tabulce liturgických dnů pod č. 8 a, b, c, d anebo slavnosti, které nelze přeložit na jinou dobu.

Pokud slavnost svatého Josefa (19. března) je předepsána jako zasvěcený svátek a připadne na Květnou neděli, ať se přeloží na předchozí sobotu, 18. března. Kde není předepsána jako zasvěcený svátek, mohou ji biskupské konference přeložit na jiný den mimo dobu postní.

57. Jsou-li svatí nebo blahoslavení zapsáni v kalendáři společně a je-li jejich oslava stejného stupně, mají být také vždy společně slaveni, i když některý nebo někteří z nich jsou více vlastní. Pokud by však oslava jednoho nebo několika z těchto svatých nebo blahoslavených měla být vyššího stupně, slaví se pouze tito a ostatní se vynechají; ledaže by bylo vhodné určit zbývajícím jiný den jako závaznou památku.

58. Případne-li v liturgickém mezidobí některá oslava, kterou mají věřící ve zvláštní oblibě, na některý den uprostřed týdne, může se tato oslava konat v neděli, aby z toho měli věřící prospěch, pokud ovšem je uvedena v tabulce přednosti liturgických dnů před touto nedělí. Mešní texty těchto oslav lze použít při všech mších, které se slaví za účasti lidu.

59. Přednost liturgických dnů, pokud jde o jejich slavení, se řídí výlučně podle následující tabulky.

TABULKA LITURGICKÝCH DNŮ

uspořádaná podle pořadí přednosti

I.

1. Velikonoční triduum.
2. Narození, Zjevení a Nanebevstoupení Páně, Seslání Ducha Svatého.
Neděle adventní, postní a velikonoční.
Popeleční středa.
Pondělí, úterý, středa a čtvrtek Svatého týdne.
Dny v oktávu velikonočním.
3. Slavnosti Páně, Panny Marie a svatých zapsané ve všeobecném kalendáři.
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé.
4. Vlastní slavnosti:
 - a) Slavnost hlavního patrona místa či města nebo obce.
 - b) Slavnost posvěcení a výročí posvěcení vlastního kostela.
 - c) Slavnost titulu vlastního kostela.
 - d) Slavnost buď titulu, nebo zakladatele, anebo hlavního patrona řádu či kongregace.

II.

5. Svátky Páně zapsané ve všeobecném kalendáři.
6. Neděle v době vánoční a v liturgickém mezidobí.
7. Svátky Panny Marie a svatých zapsané ve všeobecném kalendáři.
8. Vlastní svátky:
 - a) Svátek hlavního patrona diecéze.
 - b) Svátek výročí posvěcení katedrály.
 - c) Svátek hlavního patrona území či provincie, národa anebo větší oblasti.
 - d) Svátek titulu, zakladatele, hlavního patrona řádu či kongregace a řeholní provincie, pokud se na některého z nich nevztahuje č. 4.
 - e) Ostatní vlastní svátky některého kostela.
 - f) Ostatní svátky zapsané v kalendáři diecéze nebo řádu či kongregace.
9. Adventní všední dny od 17. do 24. prosince včetně.
Dny v oktávu Narození Páně.
Všední dny doby postní.

III.

10. Závazné památky všeobecného kalendáře.

11. Vlastní závazné památky:
 - a) Památky druhého patrona místa, diecéze, území či řeholní provincie.
 - b) Ostatní závazné památky zapsané v kalendáři diecéze nebo řádu či kongregace.

12. Nezávazné památky – ty se však mohou slavit i ve dnech uvedených pod č. 9, a to způsobem stanoveným ve Všeobecných pokynech k Římskému misálu a k denní modlitbě církve.
Stejným způsobem, jako nezávazné památky, se mohou slavit památky závazné, případnou-li v některém roce na všední dny doby postní.

13. Všední dny doby adventní až do 16. prosince včetně.
Všední dny doby vánoční od 2. ledna do soboty po Zjevení Páně.
Všední dny doby velikonoční od pondělí po velikonočním oktávu do soboty před Sesláním Ducha Svatého včetně.
Všední dny liturgického mezidobí.

60. Střetne-li se téhož dne několik oslav, slaví se ta, která je uvedena v tabulce liturgických dnů na přednějším místě. Pokud však musí ustoupit přednějšimu liturgickému dnu některá slavnost, překládá se na nejbližší den, který není obsazen některým liturgickým dnem uvedeným v pořadí přednosti pod č. 1–8; při zachování toho, co stanoví odstavec č. 5 těchto Všeobecných ustanovení. Když slavnost Zvěstování Páně připadne na některý den Svatého týdne, musí se vždy přeložit na pondělí po 2. neděli velikonoční.

V ostatních případech se oslava v tom roce vynechá.

61. Mají-li se téhož dne slavit nešpory připadající na ten den a zároveň I. nešpory následujícího dne, mají přednost nešpory toho dne, který je v tabulce liturgických dnů uveden na přednějším místě; a v případě rovnosti se slaví nešpory připadající na ten den.